

ΕΦΗΒΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Είσαι έφηβος/η στην Αθήνα και παρακολουθείς τις εξελίξεις στον Ελλήσποντο με δέος και αγωνία γιατί ο πατέρας σου/ αδελφός σου/ σύζυγος σου/αγαπημένος σου είναι εκεί. Γράψε σε ημερολόγιο τις σκέψεις σου, τα συναισθήματά σου , τις ελπίδες, τα όνειρα, τις αγωνίες σου κ.α.

1η Μέρα:

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Έχουν περάσει αρκετές μέρες από την τελευταία φορά που είδα τον πατέρα μου και τον αδερφό μου. Ο πόλεμος με τους Σπαρτιάτες δεν λείει να τελειώσει. Ευτυχώς που ο αδερφούλης μου, ο Φιλόστρατος, είναι στην Πάραλο και δεν διατρέχει άμεσο κίνδυνο. Σου έχω πει την αδυναμία που του έχω και δεν θα μπορούσα να σκεφτώ τη ζωή μου χωρίς αυτόν. Ο πατέρας μου, από την άλλη, είναι στο πλευρό του Κόνωνα. Πάντα ένιωθα περήφανη για τις στρατιωτικές του ικανότητες!! Τι δεν θα έδινά, όμως, αυτή τη φορά να ήταν ένας απλός διπλωμάτης ή μέλος του πληρώματος της Παράλου. Δυστυχώς όμως τα πράγματα δεν αλλάζουν. Ανυπομονώ να μάθω νέα τους!

2η Μέρα:

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Σήμερα έφτασε στην Αθήνα ένας από τους παλιούς μας γείτονες, ο Αριστομένης. Όταν ήταν στο απέναντι σπίτι συνηθίζαμε να περνάμε πολύ χρόνο μαζί, αφού ερχόταν σε κάθε συμπόσιο που διοργανώναμε. Όμως, τον τελευταίο χρόνο, είχε φύγει για τη Λάμψακο, για να είναι κοντά στους γονείς του. Για αυτό και παραξενευτήκαμε που τον είδαμε. Αφού του προσφέραμε κρασί και λίγο ψάρι, άρχισε να μας εξηγεί γιατί επέστρεψε. Μας είπε πως είναι δυσχερές το κλίμα για εμάς στον Ελλήσποντο. Οι Σπαρτιάτες λεηλάτησαν τη Λάμψακο. Την κατέστρεψαν ολοσχερώς αλλά δεν αιχμαλώτισαν κανέναν. Αυτή η ενέργεια τους μου φάνηκε ύποπτη. Είχαν την ευκαιρία να στερήσουν την ελευθερία τόσων αντιπάλων τους αλλά επέλεξαν να δείξουν ανωτερότητα. Εγώ ήξερα πως οι Σπαρτιάτες φημίζονται για τη σκληρότητα τους και όχι για την ελεημοσύνη τους. Δεν καταλαβαίνω τι συμβαίνει...Το μόνο που ξέρω είναι πως μου λείπει ο μπαμπάς μου και ο Φιλόστρατος.

Το καλό είναι ότι ανταποδώσαμε κατά κάποιον τρόπο το χτύπημα τους και επιτεθήκαμε στα παράλια της Μικράς Ασίας, στους δικούς τους συμμάχους. Αυτοί οι Πέρσες μόνο κακό μας έχουν προκαλέσει οπότε τους άξιζε να νιώσουν τι σημαίνει φόβος και απειλή. Αχ, πότε θα δούμε από τον Πειραιά να έρχεται ο στόλος μας άφθαρτος και την οικογένεια μου να είναι και πάλι ενωμένη;

3η Μέρα:

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Σήμερα ήταν μια βουβή μέρα. Δεν είχαμε κανένα νέο και τίποτα το απρόοπτο. Ο Αριστομένης έχει πάει από πολύ πρωί στην Αγορά, για να ενημερώσει τους Αθηναίους για ό,τι ξέρει. Η μητέρα μου μαζί με τη δούλη μας, την Ευρυδίκη, πήγαν στην αγορά και εγώ είμαι μόνη μου. Κοιτάζω τον Παρθενώνα και σκέφτομαι... Πώς γίνεται ο ίδιος ο

άνθρωπος που έχει σημειώσει τέτοια πρόοδο σε όλους τους τομείς της ζωής και που είναι ένα όν με λογική, να κυριεύεται από την ανάγκη να τα καταστρέψει όλα; Δεν μπορώ να διανοηθώ τους λόγους για τους οποίους ωθούνται οι άνθρωποι να παίρνουν τα όπλα και να ξεκινούν πολέμους με διάρκεια χρόνων! Αυτές οι σκέψεις στροβιλίζουν το μυαλό μου και δεν λένε να σταματήσουν. Και δεν τολμώ να μιλήσω σε κάποιον γιατί ξέρω την απάντηση: “Είναι θέμα τιμής και ανδρείας”. Αν δεν πολεμήσω θα νομίζουν ότι είμαι δειλός. ”Αυτά ήταν τα λόγια του πατέρα μου, όταν του ζήτησα να μείνει πίσω και να μην πολεμήσει. Οι μεγάλοι νομίζουν ότι ο πόλεμος θα αναδείξει την αξία τους. Εγώ πιστεύω πως προκαλεί μόνο φόβο, λύπη και θάνατο. Ποιος άραγε έχει δίκιο;

4η μέρα:

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Θυμάσαι που παρακαλούσα να δω επιτέλους τον στόλο μας να φτάνει στον Πειραιά νικητής; Χθες αργά το βράδυ φάνηκε το ιερό μας πλοίο, η Πάραλος και όσοι βρίσκονταν εκεί περίμεναν να δουν και τα υπόλοιπα εκατόν εβδομήντα εννέα πλοία μας. Όμως κανένα άλλο δεν φάνηκε. Μόλις αγκυροβόλησε και άρχισαν να κατεβαίνουν οι λίγοι ναύτες, που αποτελούσαν το πλήρωμα, το ιερατείο και οι διπλωμάτες, τα νέα άρχισαν να ταξιδεύουν σιγά σιγά ώσπου έφτασαν στην πόλη. Οι γηραιότεροι Αθηναίοι είχαν σχηματίσει μικρές ομάδες στην αγορά και συζητούσαν για το τι συνέβη. Είχα φύγει κρυφά από το σπίτι και έτρεξα με αγωνία εκεί που βρισκόταν συγκεντρωμένο το πλήθος. Άκουγα σκόρπιες λέξεις, ”Χάσαμε”, ”Αιφνιδιασμός”, ”Λύσανδρος”, ”Εννέα πλοία”... Εμένα το μόνο που με ένοιαζε ήταν να βρω τον αδερφό μου και να μου πει πως και ο πατέρας μου ήταν ασφαλής. Όταν άκουσα ότι οι πρώτοι ναύτες της Παράλου μπήκαν στην πόλη, άρχισα να ψάχνω αδιάκοπα μέσα στο πλήθος να τον βρω μέχρι τη στιγμή που τον είδα. Στεκόταν δύο μέτρα πιο μακριά από μένα. Φαινόταν ταλαιπωρημένος και χαμένος. Έτρεξα κοντά του. Όταν με αντιλήφθηκε, άνοιξε τα χέρια του και με πήρε αγκαλιά. Με μάλωσε που το έσκασα από το σπίτι. Δε με πείραξε όμως! Ένιωθα ξανά ασφαλής μετά από τόσο καιρό! Στον δρόμο προς το σπίτι, μου εξιστόρησε τα γεγονότα. Ο Λύσανδρος, ο αρχηγός των Σπαρτιατών, τελικά αποδείχτηκε πολυμήχανος στρατηγός. Παραπλάνησε τους αρχηγούς του στόλου μας, δημιουργώντας τους την ψευδαίσθηση για τέσσερις συνεχόμενες μέρες πως θα πραγματοποιηθεί μάχη. Στο τέλος όμως, τους αιφνιδίασε και την ώρα που τα πληρώματά μας πήγαιναν να ανεφοδιαστούν, οι εχθροί έκαναν την επίθεση. Δυστυχώς, ο Κόνωνας κατάφερε να σώσει μόνο οκτώ από τα πολεμικά μας πλοία και την Πάραλο. Ευτυχώς που έσωσε τα πλοία στα οποία ήταν ο πατέρας μου και ο αδερφός μου. Ο Φιλόστρατος μου εξήγησε πως εκείνοι επέστρεψαν, γιατί επιλέχθηκαν να έχουν τον ρόλο του αγγελιαφόρου, ενώ ο Κόνωνας με τα υπόλοιπα πλοία κατευθύνθηκε προς την Κύπρο προκειμένου να ζητήσει βοήθεια από τους συμμάχους μας. Δεν ξέρω πότε θα ξαναδώ τον πατέρα μου, γνωρίζω όμως ότι είναι καλά! Το ίδιο και ο αδερφός μου. Είναι ξανά σπίτι μας!